

Ferrazzini proti Itálii [velký senát] – č. 44759/98
Rozsudek ze dne 12. 7. 2001 [velký senát]

Článek 6

Článek 6-1

Občanská práva nebo závazky

Použitelnost článku 6 na daňové spory: *článek 6 se nepoužije*

Skutkový stav – Společnost, jejímž byl stěžovatel zástupcem, požádala finanční úřad o snížení příslušné sazby některých daní, jež se na ni vztahovaly. Finanční úřad společnosti doručil dodatečný platební výměr. Stěžovatelská společnost namítala nepřiměřenou délku následného daňového řízení.

Právní posouzení – Článek 6 odst. 1 (použitelnost jeho „občanské“ části): prokázání skutečnosti, že spor je svou povahou „peněžní“, samo o sobě nepostačovalo k použitelnosti „občanské“ části článku 6 odst. 1. Podle tradiční judikatury se na „peněžní“ závazky vůči státu nebo jeho podřízeným orgánům, o kterých pro účely článku 6 odst. 1 platilo, že náleží výlučně do oblasti veřejného práva, pojem „občanská práva nebo závazky“ nevztahoval. Kromě pokut uložených jako „trestní postih“ by toto platilo zejména v případech závazků peněžní povahy vzniklých na základě daňových předpisů nebo jiných závazků tvořících součást běžných občanských povinností v demokratické společnosti. Soud musel nicméně zhodnotit, zda ve světle měnících se společenských názorů na to, jaká ochrana by měla být přiznávána jednotlivcům v jejich vztazích vůči státu, by neměla být působnost článku 6 odst. 1 rozšířena i na spory mezi občany a orgány veřejné moci o zákonnost rozhodnutí daňových orgánů podle vnitrostátního práva. Vztahy mezi jednotlivcem a státem se během padesáti let uplynulých od přijetí Úmluvy v mnoha oblastech zjevně vyvíjely a stát svojí regulací stále více zasahuje do soukromoprávních vztahů. V oblasti daňové však vývoj, k němuž v demokratických společnostech nejspíše došlo, nijak neovlivnil elementární charakter povinnosti jednotlivců a obchodních společností platit daně. Ve srovnání se situací, za níž byla Úmluva přijímána, tento vývoj nepřinesl žádný další zásah státu do „civilní“ oblasti života jednotlivce. Daňové otázky byly nadále součástí samotného jádra prerogativ veřejné moci a nadále převažovala veřejná povaha vztahu mezi daňovým poplatníkem a daňovými orgány. Z uvedeného vyplynulo, že daňové spory se netýkají občanských práv nebo závazků, a to i přes své nevyhnutelné finanční dopady na daňové poplatníky.

Závěr: Článek 6 odst. 1 se nepoužije (jedenáct hlasů proti šesti).